

CHƯƠNG 1996:**GẶP PHẦN LỤC MẠO XUNG ĐỨC NGÀI**

Chú Long và cô Giàu rủ mọi người đi Vũng Tàu chơi. Cô chú đã mượn một chiếc xe van lớn mà hôm đó có: Cô chú, Tôi, Sư Tỉ, Bibi, Thi, Thái Vy, Tiến, Thiện, Linh Tú, Thúy Vy, thím Hiền và một người tài xế.

Sau khi đi tắm biển xong, cô chú dẫn mọi người đến viếng Thích Ca Phật Đài tại đường Trần Phú, thành phố Vũng Tàu. Trên đường về, nhìn nơi đây thấy tên đường là đường Trần Phú, cũng là nơi tôi cần phải kiếm một người, đúng ra là một âm phần thường giả xưng là Đức Ngài nhập xác ở vùng này mà chỉ dẫn cho người ta. Tôi hỏi cô chú:

- Cô chú có cần về gấp không?

Cô chú nói không! Tôi hỏi mọi người, ai cũng nói không cần về gấp. Nên tôi xin phép:

- Có thể cô chú cho Thầy đi đến một địa chỉ cũng trên con đường Trần Phú này được không?

Tôi đưa địa chỉ cho người tài xế. Nhưng oái oăm là đường phố này số nhà tùm lum, khi lên, khi xuống và tìm hoài không thấy số nhà này. Chiếc xe van vòng tới, rồi vòng lui hàng chục bận khiến cho Sư Tỉ bực:

- Kiếm không được thì đi về đi!

Tôi nghiêm khắc chỉnh liền tại chỗ:

- Mẹ có biết là chuyện gì không? Đi về theo ý của mẹ thì chuyện gì xảy ra mẹ gánh đó!

Hay:

- Đã quyết định thì làm phải đến nơi đến chốn!

Sư Tỉ bực mình vì bị chỉnh trước đông người. Trên xe không khí ngột lại vì ai cũng biết chuyện tôi đang làm là quan trọng.

Cuối cùng, thì người tài xế đầu hàng. Tôi nói:

- Thôi! Bây giờ chú vòng trở lại! Thầy nói chú ngừng chỗ nào thì chú ngừng ngay chỗ đó nhe!

Đến một nơi, tôi bảo ngừng! Khi xe vừa ngừng, tôi nhảy xuống đi bộ vào những con hẻm. Tôi đã thấy điểm cần tới nhưng tôi phải tìm đường để đi đến điểm đó! Chú Long, cô Giàu, Tiến, Bibi, Linh Tú đi theo tôi. Tôi đi đến một căn nhà thì ngừng lại. Tôi đã gặp đúng người tôi cần tìm. Người này thật là ngạc nhiên vì nhà này không phải nhà của người này đang ở mà là nhà chị của người này. Người này chỉ đến thăm chị mà thôi! Tôi bảo người này phải lên Saigon để gặp tôi.

Vài ngày sau, người này lên Saigon gặp tôi tại Ngôi Quận 10, lúc đó có Ngôn và Trang hiện diện. Tôi hỏi:

- Tại sao vị lại mạo danh là Đức Ngài?

Người này trả lời tôi bằng thứ tiếng khác, trong leo lẻo. Tôi nói:

- Trả lời tôi bằng tiếng Việt!

Người này nói:

- Ta là Sư Huynh, là cha của con, bộ con không nhận ra ta sao?

Tôi vỗ bàn cái “rầm!” Nhìn thẳng vào mặt người này:

- Vị nói một lần nữa coi! Dám nói không?

Phần lược sợ, cuối gầm mặt xuống:

- Xin Thầy tha cho con!

Rồi phần lược leo lẻo tự phân bua:

- Tại con muốn gần má con! Con thương, con nhớ nhà con! Con phải nói như vậy thì má con mới tin mà cho con ở trong thân.

Phần lược khóc lóc, lạy lạy. Tôi hỏi:

- Con mạo xưng Đức Ngài, con dạy người ta tầm bậy, con có biết đó là tội bị Trời đánh không?

Phần lược lạy lạy:

- Con lạy Thầy tha cho con! Con thương má con, nên mới làm như vậy. Thầy đừng đánh con, đừng bắt con đi! Tội nghiệp cho con, Thầy ơi!

Tôi hỏi:

- Con nói con thương má con nhưng con có biết con đang làm hại má con không?

Phần lược nói:

- Con không có làm hại má con! Con thương má mà!

Tôi nói:

- Nhưng điển lược của con làm hại cho má con! Âm điển làm cho bà mang bệnh, cả nhà mang bệnh. Âm điển làm cho cả nhà bị xui xẻo, đó là làm hại rồi đó!

Phần lược ngơ ngác:

- Nhưng con đâu có muốn đâu!

Tôi nói:

- Con không muốn nhưng đặc tính của âm điển là như vậy! Con đang làm hại cả nhà con đó. Thôi! Con chuẩn bị đi! Thầy đưa con đi tu!

Phần lược vật vã, lạy lạy:

- Con lạy Thầy đừng bắt con đi! Con muốn gần má con!

Tôi hỏi:

- Con nghĩ con có gần được không? Này nhé! Má con là người từng được Đức Ngài thọ ký, sau này má con chết, bà sẽ có chỗ đi của bà! Còn con thì sao? Con đi được không? Lúc đó, con đòi đi theo má thì làm sao đi theo được? Bây giờ, con đi tu thì họa chẳng sau này còn được gặp má!

Phần lược:

- Con không chịu đâu! Con không đi đâu!

Tôi nghiêm khắc:

- Dù con không muốn thì Thầy cũng bắt con đi!

Phần lược:

- Lâu lâu, Thầy cho con về thăm má con nhe!

Tôi nói:

- Tùy Ông Trên, coi con tu học như thế nào? Thôi chuẩn bị đi!

Phần lược leo lẻo:

- Nhưng mà con còn nhớ ba con nữa, con không muốn xa ba con!

Tôi nói:

- Tội của con là tội Trời đánh. Thầy không đánh là may phước lắm rồi. Không nói nhiều nữa, chuẩn bị. Đi! Quỳ xuống trước Ngôi Tam Bảo!

Phần lược quỳ trước Ngôi Tam Bảo và xuất đi.

Người bệnh trở lại bình thường. Tôi giảng cho người bị nhập nghe và hiểu thêm về Đức Ngài. Gia đình này thọ pháp trên 10 năm rồi nhưng gặp được Đức Ngài chắc cũng chỉ một vài lần vì họ không có phương tiện xuống Saigon để học hỏi. Qua chuyện lần này, Sư Tử lại hiểu ra thêm một số khía cạnh khác.

Thêm một người mạo danh Đức Ngài đã bị dẹp. Mãi đến năm 1998, trên căn bản, toàn bộ hiện tượng Đức Ngài “dỏm” ở các nơi mới được dẹp hết. Lâu lâu, sau này cũng có hiện tượng dởm xảy ra nhưng không còn là quan trọng nữa vì hầu hết các pháp hữu đã được trang bị kiến thức đầy đủ nên không còn chuyện lầm lẫn để bị người khác lừa nữa. *(Ghi chú năm 2015: Nói vậy chứ người chính vẫn còn và tận đến ngày nay, người ta, những người không chịu học vẫn còn bị lừa. Tuy nhiên, sau này người chánh ấy không còn xưng là Đức Ngài nữa vì tôi cho lệnh các đệ tử thu thập chứng cứ để đưa người này ra tòa, để xem quan tòa sẽ gọi người này bằng tên của người ấy là ĐBL hay là gọi bằng tên đời của Cha tôi, tức Đức Ngài? Thế nên, người ấy đã đổi thành “vai trò” khác là “Quan Thế Âm” nhập xác cùng với nhiều màu sắc tôn giáo khác để làm bình phong cùng với nhiều chiêu trò khác).*